

lige Skattelove her hjemme. Ved at gøre det kommer man til en vis langsom Progression. Jeg tror, det er meget anbefalelsesværdigt saaledes at fritage det samme Beløb helt igennem og det af mange Grunde. For det Første er der en praktisk Grund. Det er en Erfaring, man har gjort andre Steder, hvor en saadan Skala i faste Klasser har været anvendt, at der ikke er Noget, der mere frister til at omgaa Skatteloven og navnlig til at fremkomme med mindre gode Selvangivelser end netop saadanne bestemte Sætter. Naar man siger, at med en vis Sum begynder Skattepligten og under den er Alting frit, saa frister det let Folk til at skjønne, at de have Mindre — og Folk skulle jo ofte skjønne ved disse Forhold; men naar de skulle skjønne, ere de altid tilbøjelige til at lade deres Skjøn gaa imod Statetskassen. Frihjælpstil til et saadant Skjøn bør man nu overhovedet saa vidt muligt tage bort, saaledes ogsaa her; man skrive en Skattelov, som man vil, saa kan den dog ikke skrives saaledes, at den jo kan omgaa; men ved at sætte en bestemt Grænse for Skattepligten, fristes man ligefrem til at omgaa den, og det bør man ikke gjøre. Jeg tror ogsaa, at derved løses i den letteste og rigtigste Form et af de mest omskidte Spørgsmaal, det om den stigende Skala. Hvad er det Rigtige? Stigende Skala eller lige Skat? Det er jo aldeles klart, at den Mand, der har den største Indtægt, har Evne til at svare en forholdsvis større Skat. Men fra den anden Side spørges der: Hvorfor skal Staten stille sig anderledes overfor den ene end overfor den anden Indkomst? Vilde det ikke være en Uretferdighed? Fremfor Alt, hvor vilkaarlig! Hvad skal man nu vælge? Stigende Skala eller lige Skat? Jeg tror nu, at man allerlettest kommer ud over dette Spørgsmaal ved at fradrage et passende Beløb helt igennem alle Indtægter. Derved faar man en aftagende stigende Skala, idet jo dette Fradrag efter Sagens Natur virker svagere og svagere, jo højere man kommer op; dette er rigtigt, thi naar man har med store Indtægter at gjøre, har nogen Forskjel mindre at sige, et saadant Fradrag har jo der saa godt som ingen Betydning i Sammenligning med den meget væsentlige Betydning, det har ved de smaa Indtægter. For hvad der udtraves til det nødvendige Underhold bør der ske et Fradrag, og det virker jo som sagt paa samme Maade, som en stigende Skala; men paa den anden Side har man dog en lige Besættning af de Indkomster, der blive tilbage af den frie Indkomst, den, som der er virkelig Grund til at gjøre skattepligtig. Saaledes tilfredsstiller man de Fordringer, der stilles fra begge Sider; begge Fordringer kunne siges at være billige, og tilbørlig gaar man fra begge Sider ud fra rigtige Grundbetragtninger, men baade den ene og den anden af disse berettigede Fordringer blive som sagt tilfredsstillede ved dette Forslag. Jeg tror da, man kommer til et passende Forhold

ved saaledes helt igennem at fradrage det samme Beløb. Det er ogsaa et Princip, der er anvendt i Nordamerika og de Schweiziske Kantoner. Mig forekommer det i alt Fald at være aldeles rigtigt. Det er forøvrigt ikke den eneste Vættelse, som jeg har foreslaaet, hvor Indtægten hidrører fra personlig Virksomhed. De ville se, at jeg i Slutningen af § 5 har foreslaaet endnu en betydelig Vættelse for visse Klasser af personlig Virksomhed, idet jeg har foreslaaet, at der for visse Tilfælde kan tages Gjennemsnitsindtægten for de 3 foregaaende Aar i Stedet for Indtægten for det enkelte Aar, som Grundlag for Skatteansættelsen; der er jo mange Indtægter, der ere af en yderst prekar og usikker Natur, og overfor den Slags Indtægter tror jeg, at denne Vættelse vil være retfærdig. — I § 4 foreslaar jeg at ramme Formuen efter dens Verdi og ikke efter den Indtægt, den giver. Forslaget gaar jo ud paa, at Formuen beregnes efter den Verdi, dens Bestanddele maa antages at have i Handel og Wandel. Uter mod dette vil man vistnok reise Indvendinger, idet man maa sige vil sige, at derved kommer, hvad man kalder den uproduktive Formue, med; Folk have nu engang fæstet deres Blik paa Indkomstbesættningen, og de ere ikke vante til at se Formuens Betydning; derfor finder man det i høj Grad underligt, at denne uproduktive Formue, Malerier, Kunstværker og saadant Noget, skal beskattes (Antk. v. r. Sænge da!). Ja, Sænge ville jo gaa ind under de Gjenstande, Husgeraadsgjenstande osv., som indtil en Verdi af 500 Rd. ifølge § 3 ikke ere skattepligtige, saaledes som de øvrige Formuegjenstande. Men med denne lille Undtagelse maa hele Formuen tages med, hvilken en Form den saa har; thi Formuen i det Hele betegner den Paagjældendes Evne til at understøtte Staten, og derfor bør den ogsaa beskattes helt. Ser man rigtig efter, hvad Forskjel er der saa, om Eieren faar Nytte af Formuegjenstandene ved selv at bruge dem eller ved at leie dem ud til Andre, om han faar Nyttens i Form af sin egen Brug af dem eller i rede Penge? Er der nogen Forskjel imellem, om jeg selv bebod mit Hus, eller om jeg leier det ud til Andre og derved faar en Vægeindtægt? Der er ingen Principforskjel, ingen økonomisk Difference; der er en Forskjel i Form, men økonomisk set er det Et og det Samme. Vil man ikke saaledes regne Formuen med, udlægger man ligefrem en Præmie for Formuens Anbringelse i uproduktiv Form. Dertil kommer endnu Et, og det er, at det vil være vanskeligt at drage Grænsen paa dette Omraade, hvad man let vil se deraf, at der er mange saakaldte uproduktive Gjenstande, der ere meget rentable, f. Ex. Malerier. Jeg veed ikke ret, hvorledes det forholder sig her, thi jeg har ikke selv nogen Erfaring med Hensyn til Kjøb af Malerier; men i alt Fald er det sikkert, at mange Steder regnes det for en god Forretning og en